

תת"ע (חיפה) 4972-12-24 - מדינת ישראל נ' סונדוס מוחסן

תת"ע (חיפה) 4972-12-24 - מדינת ישראל נ' סונדוס מוחסן/שלום חיפה

תת"ע (חיפה) 4972-12-24

מדינת ישראל

נגד

סונדוס מוחסן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[11.08.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי לא זומנה לדיון כדין ומשכך לא התייצבה אליו. בנוסף טוענת כי לא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה, וכן כי כופרת בכל המיוחס לה בכתב האישום. כן טוענת הנאשמת לכשלים ראייתיים בדו"ח אשר לטענתה מבססים טענת עיוות דין.

ביום 05.07.25 הוריתי למאשימה להגיב לבקשה, וכן הוריתי לנאשמת להתייחס לאישורי המסירה הסרוקים בתיק. המאשימה טוענת כי הבקשה הוגשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק, ומשכך יש לדחותה. כן טוענת כי הנאשמת כלל לא התייחסה לאישורי המסירה הסרוקים בתיק, ולעובדה שזומנה כדיון. בנוסף, טוענת המאשימה כי משלא צורף תצהיר מטעם הנהג הנטען, הרי שטענתה של הנאשמת היא כללית ואין בה כדי לסתור את חזקת הבעלות.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הנאשמת לא מילאה אחר החלטתי ולא התייחסה לאישורי המסירה הסרוקים בתיק. עיון באישור המסירה מלמד כי הודעת הקנס נשלחה לכתובתה העדכנית של הנאשמת (עליה לא חלקה), לרבות תא דואר (זיהוי חד-ערכי); שמה; תעודת הזהות שלה; ותאריך הדיון שנקבע. דבר הדואר חזר בציון "לידי הנמען הרשום" בליווי חתימתה ומשכך חזקת המסירה עומדת בעינה, ואין בטענות בעלמא אותן העלתה הנאשמת כדי לסתור החזקה (רע"פ 8427/17 אמנון סאלם (25.3.18)).

אף טענת הנאשמת לפיה היא לא נהגה ברכב דינה להידחות. הנאשמת מציינת בבקשתה מחד כי לא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה, אך מאידך לא מציינת כלל מי שנהג בפועל. כל שטוענת הנאשמת הוא כי במידה ותתקבל בקשתה תוכל לקבל הזדמנות להוכיח מי נהג ברכב וכי סיכויי הגנתה "גדולים בהחלט". המדובר בטענה עמומה שהועלתה ללא תימוכין; מבלי לנקוב בשמו של הנהג הנטען; ומבלי לצרף תצהיר מתאים מטעמו או מטעמה לאימות העובדות. במצב דברים זה, הרי שאין בידי לקבל טענה זו כלל, ובוודאי שאין בטענה כדי לבסס עיוות דין. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראיתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".
למותר לציין כי גם אם נהג אדם אחר ברכב, הרי שלנאשמת עצמה קמה אחריות מכוח חזקת הבעלות, אלא אם תסתור אותה ותוכיח (ברמה של מאזן הסתברויות), מי האדם הספציפי שנהג ברכב. הנאשמת כלל לא נקבה בשמו של הנהג הנטען ולכן ממילא לא סתרה את החזקה כאמור.

יצוין כי לא ברורה לי טענת הנאשמת בדבר הכשלים הראייתיים המתוארים בבקשה לעניין קשר עין, שעה שעסקין בדו"ח מצלמת א/3. הגם שהנאשמת לא העלתה טענה כנגד תקינות המצלמה, יובהר כי זה מכבר נקבע כי המדובר במצלמות אמינות ומדויקות, וניתן להתבסס עליהן לצורך הרשעה בהליך פלילי (ר' תת"ע 690-04-20 מדינת ישראל נ' נאסרה חסן שאושר במחוזי בעפ"ת 62436-12-22).

בנוסף לא ברורה לי טענת הנאשמת לפיה מדובר במקרה "חריג וקשה, בעל נסיבות מיוחדות במיין" (ר' ס' 11-12 לבקשה), שעה שהיא כלל לא מפרטת מהן אותן נסיבות מיוחדות ומדוע מדובר במקרה כה יוצא דופן.
זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי פרוטוקול פסק הדין והודעת הפסילה נמסרו בכתובתה העדכנית של הנאשמת כבר ביום 14.04.25. על אף האמור, הגישה הנאשמת את הבקשה דנן רק ביום 02.07.25 - חודשיים וחצי לאחר מכן. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשמת ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהויות לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

לא למותר לציין כי גזר הדין והודעת הפסילה נמסרו לנאשמת באותה הכתובת בדיוק בו הומצאה לה הודעת הקנס מלכתחילה. ומכאן לא ברור כיצד קיבלה הנאשמת את פסק הדין (ור' ס' 3 לבקשה) בכתובת הנ"ל, אולם את ההזמנה לדין לא קיבלה?.

בשולי הדברים ומעבר לדרוש, אציין כי ייפוי כוח מטעם הנאשמת הוגש לתיק עוד ביום 55.25 וגם ממועד זה חלף ועבר הזמן להגשת הבקשה.
לאור האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותה של הנאשמת או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינה, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 01.04.25 יעמוד על כנו.
זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשפ"ה, 11 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.